

I...eto... još ni dan danas ne znam što se to dogodilo. Ne mogu objasniti. Ne znam... do danas nisam našla objašnjenje.. kao da sam upala u neki portal, drugi svijet...

ULAZAK U PORTAL

Priča je temeljena na dva istinita događaja

Živim u gradu. Tamo sam rođena, tamo sam odrasla, no cijeli život s vremena na vrijeme odlazila sam na selo kod svoje bake i tete. Tamo mi je uvijek bilo zanimljivo jer je teta, „stara cura“ kako su je zvali jer se nikad nije udala, ona je uvijek pričala razne događaje koji su se dogodili njoj ili nekoj od njezinih prijateljica. Kad je teta meni i mojoj sestri pričala neke takve priče, baka je uvijek govorila: „Ma daj, šta im pričaš te gluposti...“ Ali mi smo uvijek htjele čuti priču do kraja. Nekad je bila strašna, nekad baš jeziva pa nismo mogle noću spavati, a nekad baš smiješna. Teta je uvijek pričala priče s ozbiljnim izrazom lica pa su smiješne priče bile još smiješnije kad ih ona priča.

Sada sam odrasla pa nemam puno vremena posjećivati baku i tetu na selu. No, prošlo ljeto sam otišla tamo na 3 dana. Sviđalo mi se promijeniti gradsku gužvu s tišinom u prirodi. Kad sam došla, obje su bile sretno što me vide. Baka je sad već dosta stara, ima 86 godina pa većinu vremena leži u krevetu. Brzo ide spavati, a za to vrijeme ja i teta sjednemo u kuhinju i razgovaramo.

To prošlo ljeto kad smo sjele za stol, rekla sam joj:

„Teta, daj mi ispričaj neku tvoju priču. Puno si mi pričala kad sam bila mala, ali se većinu toga ne sjećam.“

Ona je stala na trenutak kao da razmišlja što da priča, a onda je rekla:

Croatian With Ivana

„E, ako želiš čuti jednu baš dobru priču, pričekaj do sutra. Sutra navečer doći će k nama jedna moja prijateljica. Ona ima jednu jako dobru priču koju je baš ona doživjela. Ispričala mi ju je još davno, ali ti si bila premala da ti ju pričam. Ne bi razumijela. Ali sada si dovoljno velika da shvatiš. Sutra, sutra će ona doći pa ćeš čuti.“

Dobro. Može. Pričekat ću do sutra. Bila sam nestrpljiva, ali sam čekala do sljedeće večeri. Baš me zanimalo je li ta priča isto tako zanimljiva kao i priče moje tete. Nisam se razočarala. Kad sam čula što je teta Manuela ispričala, bila sam sretna što sam došla na selo i provela tu večer s njih dvije. No krenimo od početka.

Sutra u 10 sati navečer teta i ja smjestile smo baku u krevet. Nakon toga smo sjele za stol. Teta je skuhalo čaj i pripremila 3 šalice.

„Zašto kuhaš čaj ako je piće koje ćemo piti već na stolu?“ – rekla sam joj šaljivo i pogledala na rakiju koja je stajala na stolu.

Tada smo čule kucanje na vratima. Teta je otišla otvoriti vrata. Na vratima je bila teta Manuela.

„Oh, draga, ti si, došla si. Uđi.“

Teta Manuela ima oko 60 godina kao i moja teta. Rekle su mi da su nekada zajedno radile u tvornici. Tamo su se upoznale. Ja sam bila nestrpljiva:

„Teta Manuela, hoćeš li nam ispričati svoju priču?“ – pitala sam ju.

„Haha“ – nasmijala se – „Naravno. Zato sam i došla. Tvoja teta mi je rekla da želiš čuti moju priču. Ali pazi, ovo što ćeš čuti je istina, ja ti se kunem, a ti sad vjeruj ili ne vjeruj, meni je svejedno.“

Tako je rekla i počela priču...

Croatian With Ivana

Kad sam bila mlada, svako ljeto sam odlazila na more, ali ne da se kupam u moru ili sunčam na plaži, nego da radim u restoranu kao konobarica ili u hotelu kao sobarica. Eh, tada su bila teška vremena. Moja obitelj bila je siromašna. Morala sam raditi. I eto, jednog ljeta otišla sam raditi u Dalmaciju. Jedan dan radila sam ujutro, jutarnju smjenu, od 6 sati ujutro do 2 sata popodne, a drugi dan sam radila popodne, od 2 sata do 10 sati navečer. Da, bilo je naporno, ali morala sam raditi da zaradim novac. Jedne večeri nakon popodnevne smjene vraćala sam se u svoj iznajmljen stan. Bio je udaljen oko 2 kilometara od hotela u kojem sam radila.

Te večeri odlučila sam skrenuti u ulicu lijevo da si kupim sladoled. Jela sam sladoled i šetala uz more. Nakon toga sam krenula u stan. Skrenula sam u jednu ulicu. Cijelo ljeto sam bila tamo tako da sam poznala grad. Znala sam sve ulice. No iznenadila sam se kad sam ugledala jedan park na kraju ulice. „Oh, već sam toliko puta prošla ovuda, a još nisam primijetila ovaj park“, pomislila sam i ušla u park.

Park je bio pun visokih drva/stabala. Hodala sam samo ravno po stazi. Prošlo je oko 10 minuta, a ja još nisam izašla iz parka. „Pa gdje je kraj“, pomislila sam. Hodala sam i dalje, i dalje, i dalje, ali još nisam izašla. Već je počeo padati mrak. Oko mene nije bilo nikoga da ga pitam za smjer. Nisam imala drugi izbor nego da hodam i dalje. Samo ravno. I eto, nakon nekog vremena, konačno sam vidjela izlaz. Tada je već pao mrak pa sam vidjela neka svjetla. Činila su se kao svjetla prozora u kući.

Izašla sam iz parka. Uh, konačno. Ali nisam znala gdje sam. Vidjela sam tu zgradu odakle su dolazila svjetla i krenula prema njoj. Htjela sam naći nekog da ga pitam kako da se vratim i dođem u svoj stan.

Croatian With Ivana

Došla sam do ulaza u zgradu. Iz zgrade se čula glazba. Zvučalo je kao disko klub. Ispred zgrade nije bilo nikoga pa sam otvorila vrata da potražim nekoga unutra.

Ušla sam u neki hodnik. Ni tamo nije bilo nikoga. Prošla sam kroz hodnik i otvorila druga vrata. Tada sam došla u disko klub. Ljudi su plesali, neki bend je svirao, pjevač je pjevao i konobari su posluživali ljude. Stala sam i gledala koga da pitam gdje sam, željela sam samo da znam gdje sam, a onda ću već znati kako da se vratim u stan.

Pored mene su plesale dvije cure. Dodirnula sam jednu od njih po ramenu i rekla: „Oprosti, mogu li te nešto pitati?“ Ona se okrenula, a ja sam problijedila. Njezino lice bilo je kao lice starice, oči su joj bile crne, a koža blijeda, no tijelo joj je bilo mlado. Uplašila sam se i odmah pogledala drugu curu i shvatila da i ona izgleda isto – lice staro, a tijelo mlado. Oči sasvim crne.

Pogledala sam ljude koji su plesali oko nas i shvatila da svi gledaju u mene. Baš svi su me gledali i svi su imali iste crne oči, u licu su bili starci, a tijelo kao što imaju mladi ljudi.

Na smrt sam se preplašila i počela trčati van. Jedva sam otvorila vrata. Odjednom su bila tako teška pa sam ih morala snažno gurati. Konačno sam uspjela. Protrčala sam i onaj mali hodnik i gurnula i druga vrata.

Uspjela sam. Srce mi je lupalo i bila sam sva znojna. No, kad sam izašla, vani je bio dan, a ne noć. Unutra sam bila oko 10 minuta, barem mi se tako činilo, pa kako je moguće da je već jutro. Uzela sam mobitel iz torbe i vidjela 10 propuštenih poziva od šefice. Imala sam i poruku od nje: „Gdje si ti? Smjena je počela, jesi li zaboravila da radiš ujutro?“ Pogledala sam koliko je sati. Bilo je 6 i pol.

Croatian With Ivana

Uh, moram na posao, pomislila sam i kao da sam odjednom zaboravila što mi se upravo dogodilo. No, kad sam pogledala okolo da vidim gdje sam, opet sam se prisjetila što mi se upravo dogodilo. Jer, zgrada iz koje sam maloprije izašla bila je zaključana. Nije se čula glazba. Potrčala sam da nađem park kroz koji sam išla, ali na tom mjestu nije bilo parka nego samo neko gradilište. S druge strane se čula gradska gužva. Brzo sam potrčala tamo i konačno ugledala jednog čovjeka koji je hodao ulicom. Pitala sam ga gdje smo i kad mi je rekao, shvatila sam da sam na drugoj strani grada. Sjela sam u prvi bus da čim prije stignem na posao. Na sreću, imala sam radnu odjeću još u torbi od jučer. Došla sam na posao, ali nisam ni šefici ni nikome drugome rekla što mi se dogodilo i gdje sam bila. Mislili bi da sam luda. Rekla sam da sam zaspala i ispričala se. Nije bilo problema, šefica me samo korila.

Prva osoba kojoj sam ovo ispričala bila je tvoja teta. Nikome drugome nisam pričala jer jednostavno – ne znam objasniti. Ni sada, nakon 16 godina ne znam gdje sam bila i što se dogodilo. Kao da sam ušla u neki portal, neki drugi svijet, gdje vrijeme ide puno brže nego u našem svijetu.

A tko su bili ljudi u toj zgradi – ni to ne znam. Radila sam puno u hotelu pa nisam imala vremena istražiti povijest te zgrade i tog mjesta. A i iskreno – bojala sam se vratiti se tamo. Bojala sam se kad sam se samo sjetila lica tih ljudi i kako me svi gledaju. Jezivo. Ali eto, sad sam već stara pa se ne bojim. Ljudi s vremenom postanu hrabriji i opušteniji. Baš sam razmišljala da bih mogla otići tamo i vidjeti tu zgradu opet, pitati ljude koji tamo žive što znaju o zgradi. Možda se još nekome dogodilo isto što i meni.

Teta Manuela je završila svoju priču. Njezina priča mi je bila jako zanimljiva i naravno, čudna. Predložila sam joj da zajedno odemo na to mjesto. Pristala je. Teta je rekla da mora ostati kod kuće brinuti se o baki pa ne može s nama.

Croatian With Ivana

Eto, teta Manuela i ja smo se dogovorile da ovo ljeto odemo u Dalmaciju i istražimo to mjesto. Kad se vratim, (ako se vratim heh), ispričat ću što smo saznale.

Nastavit će se...